

Szurovecz Kitti

A sokszívű

Szurovecz Kitti

A sokszívű

ATHENAEUM

Copyright © Szurovecz Kitti, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 574 4

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Keresztesy Boglárka
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Aduprint Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné

8. fejezet

Mese habbal

– Szerintem sokkot kaptam – foglalom össze napokkal később Olivérnek a sokszívűek házibuliján szerzett tapasztalataimat. A Vígszínház melletti kis kávéház teraszán ülünk, és a kapucsínómat kavargatom. Tűnhetünk üzletfeleknek is, de inkább első randis párnak, akik az interneten ismerkedtek meg, és csak élőben jöttek rá, mennyire nem passzolnak össze. Igazán murisan festünk. Olivér az elegáns szövetnadrágjában és fehér ingében, a méregdrága órájával, én pedig cicanadrágban, pirosfekete virágos tunikában, a rövid, szőke bubifrizurámmal, balerinacipőben, ráadásul egy macskával a hátamon – úgy nézek ki, mint egy hippi. A lelenc, akit most fogadott örökbe ez a tehetős úriember. Továbbá eszembe jut még Julia Roberts is a *Micsoda nő*ből. Szükségem volt rá, hogy radikálisan megváltoztassam a külsőmet, így hétfőn reggel, még munka előtt elmentem fodrászhoz. Az átalakulás olyan jól sikerült, hogy amikor Olivér megérkezett, nem ismert meg, és lazán leült egy másik asztalhoz. Miután megszólítottam, szívből nevettem. Ő pedig örült, mert arra számított, hogy sírni fogok. Amikor pedig megtudta, hogy újra munkába álltam, találtam albrépletet és ma este

elhozom a holmimat Andristól, jól megérdemelt jutalomként három gombóc fagyit rendelt nekem.

– Lehet, hogy sokkot kaptál, de úgy látom, erőt is adtak neked – mosolyog. – Hogy érezted magad közöttük?

– Nem is tudom – vonom meg a vállam, és őszintén elgondolkodom a kérdésen. – Nagyon nyitottak és érdeklődők voltak, és rengeteget bókoltak, próbáltak közelebb kerülni hozzám. Ettől kicsit ijesztő volt az egész. Pedig senki nem támadott le, még csak kétértelmű célzást sem kaptam.

– Az energiáiktól rémültél meg – bólint Olivér. – A legtöbbnek mást mond a szeme, mint a szája. Lehet, hogy gondolatban már háromszor letépte rólad a ruhát, mégis viselkedik és tiszteli a határaidat. Sokszor jobban, mint bármelyik monogám ember. A közösségben senki nem szeretné, ha elterjedne, hogy a sokszívűek erőszakosak vagy szektaszerűen behúzzák maguk közé az embereket. Aki így viselkedik, azt azonnal kizárják...

– Egy sráctól azért felállt a szőr a hátamon! – jut eszembe. – Ő sem volt tolakodó, csak ahogy rám nézett és ahogy megszólított... A hátam mögé lépett, és rekedten suttogott a fülemben, mint valami szatír.

– Fogadjunk, hogy az állatpreparátor volt! – forgatja a szemét Olivér.

– Sziki. Vagy Szaki.

– Igen, Szakál Gábor. Színpadias típus, de teljesen ártalmatlan. Épp csak mindenki megvolt már neki, úgy értem, azok közül, akik hajlandók voltak vele kapcsolatba bonyolódni. Jó ideje nincs senkije, naná, hogy vadászik.

– Azért biztos, ami biztos, tartom veled a három lépés

távolságot – ragaszkodom az álláspontomhoz. – Aki pedig még nagyon különös nekem, az Kinga.

– Mire gondolsz pontosan?

– Nem is tudom, úgy megfagyasztja maga körül a levegőt. Amikor az éjszaka közepén elment az anyjához, fordulatot vettek az események. Míg ott volt, úgy tűnt, mindenki neki akar megfelelni – fejtegetem.

– Nem szép tőlem, hogy ezt mondom, de Kinga valamiféle anyakirálynőnek képzei magát. Fennhangon hirdeti, hogy egy párkapcsolati hármast- vagy négyesfogat szereplői egyenlők és meg kell oldani, hogy mindenkinek elég szeretet, törődés jusson. Közben pedig a saját élete a legjobb példa arra, hogy ez lehetetlen.

– A jelek szerint nem osztod a nézeteit.

– Persze, hogy nem – dől hátra Olivér, és nagyot nyújtózik, amiről eszembe jut a hatalmas, ezüst-fekete macskája. – Ahol többen vannak kettőnél, lesznek pillanatok, amikor a harmadik vagy negyedik szereplő a perifériára szorul. Ez a poliamoria nagy átká, hogy vannak helyzetek, amikor választani kell.

– Tegyük fel, két nőd van, és egymás után felhívnak. Az egyik defektet kapott valahol vidéken, és nem tud keréket cserélni, a másikat meg most rúgták ki az állásából, és padlón van lelkileg. Neked pedig el kell döntened, melyikhez rohansz. Az egyik fontosabb lesz a másiknál...

– Pontosán, Annabella, és akihez ilyenkor rohanunk, akihez krízishelyzetben a szívünk húz, ő az elsődleges partnerünk – mondja szelíden Olivér, majd megkérdezi: – Neked melyikük volt az első?

– Azt hiszem, Andris – felelem, és ahogy kimondom

a nevét, kissé elszorul a szívem. – Mindig nála, vele éreztem magam otthon. Ő volt az életemben a nyugalom, az állandóság, a biztonság, Dario pedig a fűszer, a szórakozás, a kaland, a szex. Ha belegondolok, ezeket a dolgokat százszor próbáltam Andrissal is megélni, megtalálni benne a szexistენტ, a macsót, azt a tüzet... Nem sikerült, és ez űzött vissza újra és újra Dario karjaiba – sóhajtok. – Nem találhatunk meg egy emberben mindent, amire szükségünk van, igaz? Ez csak mese. Basszus, sok habbal.

– Jó cukros habbal, extra magas zsírtartalmú tejből. Ez pedig végzetes kombináció – bólint beleegyezően Olivér. – Tudom, hogy ez hivatalosan a te terápiás ülésed, de ha nem bánod, elmesélek magamról egy történetet.

– Egyáltalán nem. Úgysem érzem rendelésen magam – mosolygok.

– Néhány évvel ezelőtt velem is megesett, hogy harmadik voltam egy kapcsolatban, azaz másodlagos partner. – Olivér ösztönösen közelebb hajol hozzám, mint aki nagy titkot árul el. – A nőnek férje volt, aki nem tudott rólam, tehát tipikus megcsalásos történetről beszélhetünk. A fickó sokszor volt éjszakás a munkahelyén, így mi gyakorlatilag annyit lehattünk együtt, amennyit csak akartunk. Késő délután találkoztunk Nellivel, romantikus sétákat tettünk, moziba jártunk, vacsoráztunk, aztán nálam kötöttünk ki, és minden hajnalban hazavittem, még mielőtt megérkezett volna a férje.

– Aztán eljött a nap, amikor lebuktatok? – kérdezem kíváncsian.

– Sosem buktunk le, viszont egyre jobban egymásba szerettünk, és Nelli egyszer csak, hozzáteszem, a meg-

kérdésem nélkül, szakított a férjével. Azt mondta, nem tud tovább így élni. Ezek után pedig azonnal hozzám költözött.

– Biztos megkönnyebbültél, hogy nincs több titkolózás. Nagyon boldogok lehettetek!

– Egy frászt! – tiltakozik Olivér. – Egy hónap alatt tönkretettük az addig tökéletesnek hitt szerelmünket.

– De miért?

– Nos, az csak jóval később tudatosult bennem, amikor már hónapok óta nem voltunk együtt. Arra jöttem rá, hogy amíg minden jól működött a kapcsolatunkban, volt benne egy harmadik személy is. A férj. Aki betöltött Nelli életében bizonyos funkciókat, megadott dolgokat, amelyek a nőnek fontosak voltak. Érzelmi, anyagi biztonságot, ha kellett, ügyintézési segítséget és mindennapos hátmassázst... Egyszóval, miután a férj már nem volt a képben, Nelli egyik pillanatról a másikra tőlem várta el azokat a dolgokat is, amiket előtte tőle kapott. Csakhogy én egy másik személyiség vagyok, és nem tudtam mindent megadni neki, amitől mindketten hisztisek, türelmetlenek, veszekedősek lettünk, és ez oda vezetett, hogy egy nap rájöttünk, már nem is akarjuk ezt az egészet. Arra szeretnék kilyukadni, hogy egy ember nem képes mindent megadni, amire szükségünk van. Egyszóval, isten ments, hogy olyan nőt sodorjon az utamba a sors, akinek az a vágya, hogy mindent csak tőlem kapjon...

– Ezzel most elárultad magad – vetem közbe.

– Arra gondolsz, hogy poliamor vagyok? Továbbra sem akarok táblát akasztani a nyakamba. Mindig a helyzettől függ, ki vagyok és milyen kapcsolódásban vagy kapcsolódásokban tudok örömet találni – feleli szenvedélyesen.

– Kapcsolódás... – mondom ki hangosan, és gondolatban eljátszom a kifejezéssel. – Érdekes, hogy ezt a szót használod, és nem a kapcsolatot. A kapcsolódás számomra nem állandóságot jelent, az csak olyan ideiglenes dolog, amit bármikor meg lehet szüntetni. Olivér! A poliamor kapcsolatok könnyen véget érnek?

– A sokszívűek élete ilyen szempontból nem veszélytelen. Aki megengedi magának és a párjának, hogy másba is szerelmes legyen, annak fel kell készülnie rá, hogy megeshet: egy nap jön a tornádó, ami mindent visz... – taglalja komolyan Olivér.

– Azt hiszem, ilyen értelemben biztosan nem tartozom a klasszikus sokszívűek közé. Nekem kell az állandóság is – közlöm jelentőségteljesen, mire Olivér hangos hahotázásban tör ki. – Most meg mit nevezsz? – kérdezem megbántva.

– Bocsáss meg... – nyögi, és próbálja összeszedni magát, iszik is egy korty ásványvizet. – Csak azon röhögtem, ahogy kimondtad: klasszikus sokszívűek! Sokszívű, mint klasszikus! Érted, ugye? – kacag tovább. – Vicces lány vagy te, Annabella!

– Akkor most kérdezek valami nagyon komolyat – vágom rá. – Sikerült már kiheverned férjezett Nellit?

– Miatta kezdtem el pszichológusként vizsgálni a poliamoria jelenségét – mondja, és egyszeriben komolyra vált. – Meg akartam érteni ezt az egészet. Hogy nekünk miért nem jött össze és máskor hogyan lehetnék sikeresebb ebben a dologban. Harminchat éves vagyok, és már kiismertem a szerelmet, az érzés természetét. Tudom, hogy elmúlik. Én pedig úgy akarok élni, hogy az minden pillanatban a lehető legetikusabb és legigazabb legyen...

– És most mi az igazságod, Olivér?

– Hmm – nevet fel, és már megint jön az a pimasz szemforgatás. – Nelli, miután szakítottunk, visszament a férjéhez. Ma már más a titkos szeretője. Az ő élete így működik. Az én igazságom az, hogy szeretnék egy vidám, bohókás, mindenre nyitott nőt magam mellé, de Nelli úgy megtaposta a lelkem a túsarkújával, hogy kitolás lenne bárkit is közel engednem, míg ott a nyoma...

– Akkor hát ez az oka, hogy nem keveredsz össze senkivel a bulikban – összegzem.

– Van egy olyan érzésem, hogy a nekem való nővel nem egy poliamor partin találkozom – vonja meg a vállát. – Minél több időt töltesz ebben a közegben, annál inkább észreveszed majd, hogy a poliamoria szinte mindenkinek mást jelent. Van, akinek szexuális szabadságot, van, akinek több állandó párkapcsolatot, és olyan is van, akinek sokkal több szenvedést, mint boldogságot. Van, akinek azt, hogy lehetőleg minél több emberrel csókolózhasson két órán belül, és van, akinek azt, hogy nem muszáj, hogy mindig több kapcsolatod legyen, akkor sem, ha amúgy nyitott vagy a szerelmi sokszögekre...

– Én mindig úgy akarok élni, ahogyan az nekem éppen jó – tör ki belőlem. – Olyan társat szeretnék, aki ezt az igényt elfogadja bennem, és cserébe én is megadom majd neki a maximális szabadságot.

– Nagyon elszántnak tűnsz – mosolyog türelmesen Olivér. – Ez azonban nem ilyen egyszerű. Majd rájössz, amikor a szerelmed először megy el mással randizni. Gyilkos érzés. Óriási önfegyelem kell hozzá, hogy ne rendezz jelenetet...

– Én biztos nem fogok – legyintek. – Majd arra gon-

dolok, sebj, ma ő találkozik mással, de lehet, hogy holnap én fogok. Aztán magamhoz veszek egy jó könyvet...

– ...amit oldalanként leraksz, mert képtelen leszel odafigyelni a történetre, és órákon át sírsz, mint első alkalommal, a rendelőmben. Mert úgy érzed majd, megcsaltak és becsaptak, még akkor is, ha előtte mosolyogva egyeztél bele az egészbe. Mindenki átesik ezen, aki erre az életstílusra adja a fejét – mondja bölcsen Olivér.

– Azért idővel jobban viselik? – kérdezem reménykedve.

– Talán igen. Javaslom, hogy barátkozz össze Holló Márkkal és a feleségével, Ritával. Csodálatraméltóan magas szinten űzik ezt az egészet.

– Ott voltak szombaton, a bulin, már beszélgettem velük. Vasárnapra meghívtak a Rám-szakadékhoz kirándulni – avatom be Olivért.

– Menj el! – vágja rá helyeslően. – Sokat tanulhatsz tőlük!

Miközben kikanalazom a maradék olvadt fagyimat, eszembe jut, hogy Laura duci, rövid hajú barátnője ugyanezt mondta a Holló házaspárral kapcsolatban. Ráadásul megbízhatónak tűnnek, olyanoknak, akik nem támadnak le, ha nem akarom. Márpedig egyelőre igen távol áll tőlem, hogy bárkihez is kapcsolódjak, ahogy ezekben a berkekben mondani szokás. Lejárt az egy óránk, így Olivér kéri a számlát, nekem pedig megcsörren a telefonom. A gyomrom görcsbe rándul, amikor meglátom, hogy Dario neve villog a kijelzőn.

– Ezt nem hiszem el! – szakad ki belőlem.

– Ki az? – érdeklődik Olivér.

– Az egyik exem. Dario.

– Vedd fel gyorsan! – biztat. – Addig bemegyek és rendezem ezt – tekintetével az üres fagyikehely és kávéscsészék felé int, majd magamra hagy a telefonommal.

Dario. Szenvedély. Tűz. Nevetés. Gitárakkordok. Lélek. Sírás. Kiabálás. Katartikus szeretkezések. Mennyire hiányzik. Mégis a feltartott középső ujját látom magam előtt, amikor remegő hangon, olaszul beleszólok a telefonba.

– Csak azt akarom tudni, miért mondtad el. – A hangja halk és színtelen. Karcosan mély, amiből tudom, hogy az elmúlt napokban rengeteget ivott és alig aludt. Nem jön ki válasz a torkomon. – Itt vagy, Bella?

– Igen, itt vagyok.

– Olyan szép életünk volt. Miért mondtad el? Ha már eddig titkoltad, miért nem tudtad magadban tartani? Ha szakítasz azzal az emberrel és végleg kiköltözöl hozzám, soha az életben nem tudom meg. Boldogok lehettünk volna.

– Én nem lettem volna az – mondom határozottan, és magam is csodálkozom, hogy már nem remeg a hangom. – Ez vagyok én, Dario, és úgy gondoltam, jobb, ha mindketten megtudjátok és szabadon dönthettek az életetekről.

– De én ezt nem akartam megtudni... És most már bármit ígérsz, bármit teszel, semmin nem változtat, mert én ezt mindig is tudni fogom rólad és... – belesóhajt a telefonba. – Elvetted a szerelmemet, ez az igazság.

– Nagyon sajnálom – suttogom szájalomra méltón.

– ...és most csak úgy hagyjalak elmenni, továbblépni, mintha mi sem történt volna? – vált hirtelen ingerültre, és kérdése vészjóslón cseng a fülemben.

– Ezt hogy érted?

– Pont úgy értem, ahogy mondom – vágja rá, majd egyszerűen bontja a vonalat. Egyértelműen labilis idegállapotban van. Olivér visszatér, és azonnal észreveszi, hogy jól felidegesítettem magam.

– Így teszik tönkre egy perc alatt a munkámat – jegyzi meg borúsan. – Mi ez a pillantás?

– Dario – mondom lehajtott fejjel. – Érzelmileg kiképzült. Olyan kérdéseket tesz fel, amelyekre nincs normális válasz, és fenyegetőzik.

– Mégis mivel, onnan a világ végéről? – sóhajt Olivér.

– Nem konkrétumokkal, csak úgy általánosságban – vonom meg a vállam. – Pedig már azt hittem, azért hív, mert békülni akar...

– Ha igazán meg akarsz ismerni valakit, először is szakíts vele – tanácsolja Olivér, majd az órájára pillant. – Sajnálom, hogy így kiborított, de mennem kell, mert mindjárt nyit a tőzsde.

– Semmi gond. Azt hiszem, este kiírom az összes Facebook-oldalamra, hogy egyedülálló vagyok – felelem sötéten.

– Édes a bosszú! – nevet fel Olivér. – Hová mész most?

– Laura hatkor felvesz a budai hídfőnél. Megyünk Andrishoz a holmimért.

– Minden befér abba a pici autóba? – kérdezi csodálkozva, és feláll az asztaltól.

– Nem sok dolgot hozok el. Jórészt csak ruhákat, a rengeteg cipőmet és pár személyes holmit. Újrakezdek, Olivér. Nem akarok régi tárgyakat nézegetni az albérletben. Szerencsére találtam bútorozottat.

– Büszke vagyok rád. Nem számítottam rá, hogy ilyen rövid idő alatt összeszeded magad.